

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Ο... ΚΛΕΦΤΗΣ!

ΟΤΑΝ ή ύπερβολικά κομψή και νόστιμη κυρία, μπήκε μέσα στο γραφείο του αστυνόμου, ήταν παραπολύ ταραγμένη. Από την συγκίνησή της δεν μπορούσε να μιλήσει και έδεξε να την καθησυχάσει ο αστυνόμος, για να συνέλθη και να εξηγήσει τον σκοπό της επίσκεψής της:

— Πρόκειται περί ενός μυστηρίου, κύριε αστυνόμω, τραύλισε. Περί ενός μυστηρίου, έντελώς άνεξηγήτου. Άρκει να σάς πω ότι από χθές τρέμω όλόκληρη από τον φόβο μου και ότι αναγκάσθηκα να καταφύγω σ' ένα ξενοδοχείο, έπειδή δεν τολμώ πειά να κατοικήσω στο σπίτι μου.

Όνομάζομαι Κυρία Μαρτινύ και κατοικώ σ' ένα άνετο όπωσδήποτε διαμέρισμα, στο δεύτερο πάτωμα, ενός μεγάλου σπιτιού. Το διαμέρισμά μου αποτελείται από δύο σαλόνια, μιá τραπεζαρία, τέσσερες κρεββατοκάμαρες, απ' τις όποιες τή μιá τήν έχω μετατρέψει σε βιβλιοθήκη και τήν άλλη σε δωμάτιο τουαλέτας.

Στο ύπηρετικό προσωπικό μου, έχω απόλυτη έμπιστοσύνη. Ο καμαριέρης μου κ' ή γυναίκα του, πού μου χρησιμεύει ως μαγειρίσα, βρίσκονται στήν ύπηρεσία μου έδω κι' έξη χρόνια, και ποτέ δεν μου έδωσαν άφορμή παραπόνου ή ύπονοιας. Η καμαριέρα μου επίσης είνε κόρη τής γρηάς παραμάνας πού με άνέθρεψε. Οί θυρωροί του μεγάρου, είνε άπολύτως τίμιοι. Οί ένοικοι πού κατοικούν στα άλλα διαμερίσματα, είνε όλοι καθώς πρέπει άνθρωποι και άνώτεροι πάσης ύπονοιας. Είνε ένας πρώην νομάρχης, ένας πρεσβευτής έν διαθεσιμότητι, ένας γνωστός θεατρικός συγγραφέυς, κι' ένας μεγάλεμπορος αυτοκινήτων. Ωστε από πάση άπόψεως είμαι έξησφαλισμένη κι' έγώ και τά πράγματά μου. Γιατί πρέπει να σάς πω, πώς έχω πράγματα σπάνια και πολύτιμα. Μιá πινακοθήκη με σπουδαίους πίνακες ζωγραφικής, μιá βιβλιοθήκη με σπανιώτατα βιβλία, ωραίους και πολύτιμους τάπητες, και τέλος τά κοσμήματά μου, τά όποια χωρίς να είνε ήγεμονικά, έχουν όμως άρκετή αξία. Πρέπει επίσης να σάς προσθέσω πώς είμαι γυναίκα ύπερβολικά τακτική. Κάθε φορά πού βγάζω τά κοσμήματά μου από πάνωμου, τά κλειδώνω άμέσως σ' ένα χρηματοκιβώτιο άσφαλείας, πού ούτε να τό διαρρήξει μπορεί κανείς, ούτε να τό μεταφέρη έξω, γιατί είνε ύπερβολικά μεγάλο, τεράστιο...»

Έπειτα απ' τόν πρόλογο αυτό, ή ωραία κυρία σταμάτησε μιá στιγμή, πήρε μιá άναπνοή και έξακολούθησε:

— Πρό όκτώ ήμερών είχα φύγει για τά Κάτω-Πυρηνάια, για να παραστώ εκεί στον γάμο μιás έξαδέλφης μου. Πήρα μαζί μου τή καμαριέρα μου, έδωσα άδεια στον καμαριέρη μου και στήν γυναίκα του, και κλείδωσα καλά τό διαμέρισμά μου. Χθές όμως πού γύρισα... Άχ! Κύριε αστυνόμω...

— Βρήκατε τό διαμέρισμά σας άνοιχτό. Είχαν μπει μέσα λωποδύτες και σάς είχαν κλέψει...

— Δεν είνε τόσο άπλό τό πράγμα, κύριε αστυνόμω! Άν με είχαν κλέψει, επί τέλους θα είχα ήσυχάσει, θα τό είχα πάρει άπόφασι. Ένω τώρα βρίσκομαι σε μιá διαρκή άγωνία. Λοιπόν άκούστε: Όταν έγύρισα χθές τό βράδυ μαζί με τήν καμαριέρα μου — ό καμαριέρης με τή γυναίκα του θα γυρίσουν απ' τό χωριό τους άπόψε — άντελήφθη μόλις πάτησα τό κατώφλι, ότι κάτι είχε συμβή στο διαμέρισμά μου. Ήταν κάτι σαν προαίσθημα, αλλά και μιá μυρουδιά καπνού πού μύριζε έντελώς διαφορετικά απ' ό,τι μυρίζουν τά δικά μου τσιγάρα. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάη δυνατά. Τρέμοντας όλόκληρη, μπαίνω μέσ' στήν κάμαρά μου. Κάποιος είχε κοιμηθί εκεί. Είχε ξαναφτιάξει τό κρεβάτι, αλλά με άδεισιότητα, πού καταλάβαινες ότι κάποιος είχε περάσει εκεί τή νύχτα του, στα ρούχα μου. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και πολλά άλλα πράγματα ήσαν άνω-κάτω. Λόγου χάριν τό πορτραίτο μου, πού πάντα είνε τοποθετημένο επάνω στή θερμάστρα, τό βρήκα στο μικρό τραπεζάκι κοντά στο κρεβάτι. Έκει επίσης, κοντά στο κρεβάτι βρήκα ένα μαντήλι, χωρίς μονόγραμμα, πού σάς τό έφερα μάλιστα ως πειστήριο και τό όποιο δεν είνε δικό μου, ούτε κανενός απ' τούς ύπηρετες μου. Όλ' αυτά ήταν άπόδειξις πώς κάποιος είχε μπει... είχε μείνει εκεί μέσα και

είχε κοιμηθί κιόλας εκεί! Και άλλη όμως λεπτομέρεια. Κάποιος είχε λουσθί μέσα στο μπάνιο μου και μάλιστα είχε μεταχειρισθί και τά μεταλλικά νερά πού χρησιμοποιοώ έγώ. Είδα τά μπουκάλια με τό περιεχόμενό τους λειψό. Επίσης είχαν πάρει τρία - τέσσερα βιβλία απ' τή βιβλιοθήκη μου.

— Τά είχαν κλέψει; ρώτησε ό αστυνόμος.

— Όχι. Τά είχαν ξαναβάλει στή θέση τους, αλλά θιαστικά κι' άπρόσεκτα, γιατί δεν ήσαν στήν ίδια σειρά με τά άλλα. Σάς είπα ότι είμαι πολύ τακτική και προσέχω σ' αυτές τις λεπτομέρειες.

— Ποιά βιβλία ήσαν αυτά;

— Τά «Άνθη του Κακού» του Μπωντλαίρ, τό «Ήμερολόγιο» του Στένταλ, τήν «Ήθική» του Σπινόζα και τήν «Ήησο των Θησαυρών» του Στήβενσον.

— Μήπως έχου καμιά έξαιρετική αξία; Άπό πόψεως χρηματικής έννοω, ρώτησε πάλι ό αστυνόμος.

— Όχι, κθόλου. Έχω άλλα πολύ ακριβώτερα βιβλία απ' αυτά. Άπλούστατα αυτά τά βιβλία τά διαβάζω έγώ πολύ συχνά.

— Μήπως βρήκατε και τίποτε άλλο χαρακτηριστικό;

— Είχαν φάει και μερικά — ώ! έλάχιστα — μπισκότα απ' τό κουτί μου.

— Πιστά τίποτε;

— Όχι. Και όμως έχω σπάνια κρασιά και λικέρ στήν άποθήκη μου.

— Έν πάση περιπτώσει, σάς έκλεψαν τίποτε;

— Ά! ναί. Ένα μικρό κουτάκι του 18ου αιώνας, πού βάζω μέσα τήν πούδρα μου, όταν πηγαίνω στο θέατρο.

— Αυτό ήταν όλο;

— Αυτό μάλιστα. Άλλά είνε τρομερό, κύριε αστυνόμω. Δεν τολμώ να ξαναγυρίσω στο διαμέρισμά μου, τουλάχιστον έως ότου έξακριβωθί τό μυστήριο αυτό. Οί θυρωροί δεν είδαν κανένα. Ποιοί να είνε άρα γε αυτοί οί άνθρωποι; Και άν τυχόν ξαναγυρίσουν στο σπίτι μου;

— Ήσυχάστε, κυρία μου! Ξαναγυρίστε στο διαμέρισμά σας! Έμείς θα επιβλέπουμε με προσοχή τό σπίτι σας. Δεν έχετε να φοβήτε τίποτε. Έν τω μεταξύ έμεις θα προσπαθήσουμε να έξακριβώσουμε τί συμβαίνει, και όταν μάθουμε, θα σάς ειδοποιήσουμε...

Η κυρία Μαρτινύ έπειτα από τήν καθησυχαστική αυτήν θεβαίωσι του αστυνόμου ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της αλλά πάντοτε με μιá άόριστη άνησυχία.

Έπειτα από τρεις ήμέρες ή κυρία Μαρτινύ παρεκλήθη να περάσει πάλι από τό τμήμα. Έτρεξε γρήγορα-γρήγορα και όταν μπήκε στο γραφείο του αστυνόμου, εκείνος τής είπε γελαστός.

— Τό μυστήριο διαλευκάνθηκε, κυρία μου. Μπορείτε να ήσυχάσετε. Είχα φαντασθί, εύθως έξ άονησ, ότι τό ζήτημα αυτό, ήταν φύσεως μάλλον αισθηματικής... Σεις όμως είχατε παραλείψει να μου πήτε ότι είσατε ζωντοχήρα.

— Ναί, είνε ένας χρόνος πού έπήρα τό διαζύγιό μου...

— Ό κ. Καλμόν είνε ό πρώην σύζυγός σας;

— Μάλιστα.

— Τό διαζύγιο τό είχατε ζητήσει σεις, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα. Ό κ. Καλμόν δεν μου ήτο άρκετά πιστός και φυσικά έξήτησα να τον χωρίσω.

— Έν τούτοις άργότερα μετενόησε και σάς έξήτησε να τον συγχωρήσετε. Δεν είν' έτσι;

— Ναί, αλλά πολύ άργά.

— Ξέρω, ξέρω. Σεις όμως επ' ουδενί λόγω θελήσατε να τον συγχωρήσετε. Ό κ. Καλμόν όμως έξακολουθει να σάς αγαπάη πάντοτε. Δεν ζή παρά μόνον με τήν άνάμνησί σας. Πρό έβδομάδος έμαθε τήν άναχώρησί σας για τά Κάτω Πυρηνάια. Και έπειδή έτυχε να έχη φυλάξει τό δεύτερο κλειδί του διαμερισμάτός σας, πού τό είχε από τήν έποχή πού ήταν σύζυγός σας, δεν είν' έτσι;... Έ! μ' αυτό, ένα βράδυ, μπήκε μέσα στο διαμέρισμά σας, κι' έξησε μιá μέρα στή φωλιά αυτή πού άλλοτε

Λούσθηκε μέσα στο μπάνιο σας

(Συνέχεια στή σελίδα 45)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΣΣΕΤΙ

Ο μεγάλος Άγγλος ποιητής και ζωγράφος Λάντε-Γαβριήλ-Ροσσέτι, ο οποίος έγινε διάσημος για τις προσωπογραφίες ιστορικών προσώπων που είχε ζωγραφίσει, δέχτηκε μιά μέρα την επίσκεψη ενός Ίνδου μεγιστάνου.

— Ήθελα να σ' αναθέσω μιά παραγγελία: να μου ζωγραφίσετε το πορτραίτο του πατέρα μου.

— Πολύ ευχαρίστως είπε ο Ροσσέτι Βρίσκεται ο πατέρας σας τώρα στο Λονδίνο;

— Όχι! Ο πατέρας μου έχει πεθάνει, αποκρίθηκε ο Ίνδος.

— Έχετε μήπως καμιά φωτογραφία, καμιά εικόνα του ή τίποτε παρόμοιο;

— Όχι! Δεν έχω τίποτε...

— Τότε πώς θα μπορέσω να κάνω την εικόνα του; Αυτό είναι απόλυτως αδύνατο! Έκανε έκκλητος ο ζωγράφος.

— Πώς είναι αδύνατον, παρετήρησε ο Ίνδος, με δυσπιστία. Έσείς ζωγραφίσατε τον Ίούλιο Καίσαρα, τον Αννίβα, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, που δεν τους είδατε βέβαια ποτέ σας!... Γιατί λοιπόν δεν μπορείτε να ζωγραφίσετε και τον πατέρα μου;

Μολονότι ο Ίνδος φαινότανε ότι δεν είχε διόλου άδικο, εν τούτοις ο Ροσσέτι δεν έδέχθη την παραγγελία.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΗ ΚΟΛΑΚΕΙΑ

Ο Λουδοβίκος ο ΙΔ' είχε μιά μεγάλη αδυναμία: Του άρεσαν πολύ ή κολακείες, υπό τον όρο όμως να είναι διακριτικές και πνευματώδεις. Μιά τέτοια κολακεία, που του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση και την επανελάμβανε συχνά, ήταν ή έξης:

Μιά μέρα κατά την οποία είχε κερδίσει κάποια περιφανή νίκη, ο νεαρός Δούξ ντε Μαίν, στον οποίο ο παιδαγωγός του, λόγω του πανηγυρισμού της νίκης, δεν είχε κάνει μάθημα, έπηγε στον Βασιλέα και του είπε με παράπονο:

— Μεγαλειότατε, δεν θα μάθω ποτέ τίποτα... Θα μείνω αγράμματος σ' όλη μου τη ζωή...

— Κα γιατί αυτό; ρώτησε παραξενευόμενος ο Βασιλέας

— Γιατί έχω έναν παιδαγωγό ο οποίος, κάθε φορά που νικάτε, δεν ξεχνάει να μου κάνει μάθημα! Έπειδή δε σεις, δεν κάνετε άλλο, παρά να νικάτε καθημερινώς, υπάρχει φόβος να μη μπορέσει ποτέ να μου κάνει μάθημα...

Η ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΕΣΒΕΩΣ

Όταν ο Δούξ ντε Σουαζέλ, ήταν πρέσβης της Γαλλίας στη Ρώμη, υπήρξε καθώς ήταν, έννοουσε να υπερέχει από όλους και σε όλα. Στις επίσημες τελετές π. χ. έννοουσε να έχει την πρωτοπορία, στον περίπατο απαιτούσε το άμάξι του να προπορεύεται από τ'άμαξια των άλλων πρέσβων.

Ένα βράδυ, ο Πάπας, καθήμενος στο παράθυρο του Βατικανού, είδε τον πρέσβη της Ισπανίας, ο οποίος είχε σταθή σε μιά γωνιά του ανακτόρου για να εκπαισθή μιά φυσική του ανάγκη. Μόλις τὸ είδε αυτό ο Πάπας, έσπευσε ν' ανοίξη τὸ παράθυρο έντρομος και φώναξε στον πρέσβη:

— Πρὸς Θεοῦ, κύριε Πρέσβυ!... Φύγετε γρήγορα ἀπ' ἐκεῖ, γιατί ἂν σὰς ἀντιληφθῆ ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας, θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο μου!

ΟΙ «ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΙ»

Κάποιος ἀπὸ τοὺς μεγάλους Δούκας τῆς Τοσκάνης, παρεπονείτο μιά μέρα στὸν πρέσβη τῆς Βενετίας, ὅτι ἕνας Βενετὸς ἀπεσταλμένος, πὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴ Φλωρεντία, τοῦ εἶχε φερθῆ κατὰ τρόπο ἀπρεπῆ καὶ σκανδαλώδη.

— Δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ σὰς ἐκπλήτῃ, Ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ πρέσβυς. Στὴν Βενετία, δυστυχῶς, ὑπάρχουν πολλοὶ παληάνθρωποι...

— Παληάνθρωποι ὑπάρχουν καὶ στὴ Φλωρεντία, εἶπε τότε ὁ Μέγας Δούξ. Δὲν τοὺς στέλνουμε ὅμως ὡς ἀντιπροσώπους μας στὸ ἐξωτερικὸ

Κάκαλο ὁ πρέσβυς.

Η ΠΛΗΡΩΜΗ

(Ἡ συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 12)

σκαλέσαμε γι' ἀκροατή. Στὸ Ἄναγούλια τὴν ταβέρνα, μὰς παρακαλοῦσανε καὶ κερνοῦσε καὶ ὁ Ἄναγούλιας γιὰ νὰ τραγουδήσουμε.

— Ναι μὰ ἐδῶ, τ' ἀπαγορεύει ἡ ἀστυνομία.

— Καλὰ, κύριος. Νὰ φύγουμε, ἀφοῦ δὲν μὰς θέλετε στὸ μαγαζί. Ποῦ εἶνε ὁ διευθυντῆς σου; Γίεσ του, νάρθῃ νὰ πληρωθῆ.

— Τί θέλει ὁ κύριος; ρώτησε μὲ εὐγένεια καὶ ὁ διευθυντῆς.

— Νὰ πληρώσω καὶ νὰ φύγω.

— Δὲν πειράζει, κύριε, πλήρωσε τὸ γκαρσόνι.

— Μὰ ἐγὼ θελω νὰ πληρώσω σένανε, πὸν εἶσαι ἀφεντικὸ.

— Ἐκατὸν - πέντε καὶ μισή. Κι' ἕνα πακέττο σιγαρέττα.

— Εὐχαρίστωσ. Ἔλα νὰ σοῦ πῶ καὶ δυὸ λογάκια μυστικά.

— Στὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν μοῦ λές, κύριος, σὲ περικαλῶ; Ἦρθε καμμιά φορὰ ἐδῶ κἀνας χαμένος, κἀνας σελέμης καὶ φτωχὸς νὰ φάῃ, νὰ φάῃ λέμε καὶ νὰ πιῆ καὶ νὰ μὴν ἔχη καὶ νὰ σὰς πληρώσῃ;

— Ἐδῶ πέρα, ὡς τὰ τώρα ὄχι. Μὰ τὴν πίστι μου, ποτέ. Ἐδῶ εἶνε ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριο.

— Καὶ ἂν τύχῃ κανέναν καὶ ξεπέση, τί θὰ τοῦκανες;

— Θὰ τὸν ἄρπαχνα καὶ θὰ τὸν πῆγαινα ἔως τὴν πόρτα καὶ θὰ τὸν πετοῦσα ἔξω, δίδοντάς του, ἀπὸ πίσω μερικὲς κλωτσές, γιὰ νὰ μὴν ξαναπατήσῃ ἐδῶ πέρα.

— Ἄ, ἔτσι; εἶπεν ὁ Φωτάκης. Πάει καλὰ.

Σηκώθηκε λοιπὸν μὲ σοβαρότητα μεγάλη, φόρεσε τὸ καπέλο του σφιχτὰ καὶ ἔπειτα γυρίζοντας, πρὸς τὸν διευθυντῆ, τὶς πλάτες του, σήκωσε λίγο τὸ σακκάκι ἀπὸ πίσω του καὶ εἶπε σκύβοντας, μὲ εὐγένεια:

— Πληρώσου, τὸ λοιπὸν!

Ἔτσι ὁ Φῶτος ὁ Ἀνάκατος, ἀφοῦ ἔφαγε ἕνα πλούσιο γεῦμα κατακόκκινο, ὡς ἄνθρωπος τῆς «πρωτοπορείας», ἐπλήρωσε κατόπιν εἰς λευκὸν, σὰν κοινὸς «παληοαστὸς» καὶ ἔφυγε!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο... ΚΛΕΦΤΗΣ!

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 38)

ἦταν τόσο εὐτυχισμένος...

...Ἐπλάγιασε στὸ κρεβάτι σας, πὸν πρὸ ἑνὸς ἔτους ἦταν καὶ δικό του — ἐπῆρε κοντὰ του καὶ τὴ φωτογραφία σας — ἔφαγε ἀπὸ τὰ μπισκότα σας, ἀνέπνευσε τὸ ἄρωμά σας, λούσθηκε μέσα στὸ μπάνιο σας μὲ τὰ μεταλλικὰ νερά σας μάλιστα, ἐδιάθασε τὰ εὐνοούμενα βιβλία σας κι' ἔφυγε, παίρνοντας μαζί του γιὰ ἀνάμνησι τὴν πωιντριέρα σας, τὴν ὁποία ἔχει διαρκῶς μαζί του καὶ τὴν ὁποία ἐδήλωσε, ὅτι εἶνε ἔτοιμος, ἂν ἐπιμείνετε, νὰ σὰς τὴν ἐπιστρέψῃ... Ἐξ ἄλλου, νομίζω, ὅτι ἡ ζημία πὸν σὰς ἔκανε, δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ... Ἐγὼ εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Θέλετε νὰ μνηστῆ ὁ κ. Καλμὸν ἐπὶ παραθείσει τοῦ οικογενειακοῦ ἀσύλου σας;

— Όχι, ὄχι, εἶπε ζωηρὰ ἡ κυρία Μαρτινύ, πρῶν Καλμὸν. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Ἄλλωστε πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐπιεικῆς μέ... τοὺς τρελλοὺς καὶ μὲ τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἐπειτα μὲ σιγαὴ φωνή, ἐνῶ τὰ μάγουλά της κοκκίνιζαν, εἶπε στὸν ἀστυνόμο:

— Μήπως ξέρετε, σὰς παρακαλῶ, τὴ διεύθυνσι τοῦ κ. Καλμὸν;...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

στάλαζε στὴν καρδιά μου τότε ἡ πικρὴ αἴσθησι τοῦ φθινοπώρου, τοῦ καιροῦ πὸν περνᾷ, τῆς ζωῆς πὸν φεύγει!

Ἔπεσα σ' ἕνα πάγκο καὶ παρακολούθησα τοὺς δυὸ νέους, ὡς ὄτου χάθηκαν. Παιὸς ἦταν ὁ νέος αὐτὸς πὸν εἶχε προφέρει, ἀπευθύνοντάς τα στὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος μου, στὴν εἰκόνα τῆς νεότητός μου, τὰ τρυφερά λόγια, πὸν εἶχα τόσο ἐπιθυμῆσει ν' ἀκούσω; Δὲν θὰ τὸ μάθω ποτέ. Οὔτε κι' αὐτὸς θὰ μάθῃ ποτέ, ποῖα ἦταν ἡ γυναῖκα πὸν ἄκουγε, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολογησι, τὴν τρελλή, τὴν πυράφορη, πὸν ἔκανε στὸν ἴσκιον τοῦ ἑαυτοῦ της.

Καὶ εὐχομαι νὰ μὴ συναντηθοῦμε ποτέ καὶ νὰ διατηρήσῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὴν παλῆα Ματθίλδη Γκριάν, τὴν ἐξάισια αὐτὴ ἀνάμνησι, ὅπως καὶ αὐτὸς θὰ εἶνε γιὰ μένα ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὠραιότερου ἔρωτος πὸν ἐνέπνευσα.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ